

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீஸைலேஸரும் ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரகம்

(ந்யாயவேதாந்த வித்வான் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடாசார்யஸ்வாமி)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை என்று சிறப்புப்பெயர்பெற்ற கோயில் திருமலையாழ்வார் பால்யத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்தவர். நேரே லோகாசார்யரிடம் ஸகலார்த்தங்களையும் அதிகரிக்கப் பெருமல் மதுரையில் ராஜாவாக போகபோக்யங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார். பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய அந்திமதஸையிலே இவரை ஸ்மரித்து, தர்ஸநப்ரவர்த்தகராம்படி ஆஸீர்வதித்து கூரகுலோத்தமதாஸநாயன் முதலிட்ட முதலிகளை இவரை அநுவர்த்தித்து ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்துத் தர்ஸநப்ரவர்த்தகராம்படித் திருத்தும்படி நியமித்தார். அப்படியே நாயனும் இவரையநுவர்த்தித்து, மணக்கால்நம்பி ஆளவந்தாரைத் திருத்திப்பணி கொண்டது போல் பரமரஹஸ்யார்த்தங்களையும் இவருக்குபதேஸிக்க, இவரும், ஞானபக்தி வைராக்யநிதியாய் ராஜ்யத்தைத் துறந்து, நாயன் திருவடிகளை அநுவர்த்தித்து அவரிடம் பரமார்த்தங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்.

பின்னர் பெருமாள் கோயிலேறச்சென்று, தேவப்பெருமாள் அங்கு நியமித்தபடியே நாலூராச்சான் பிள்ளையிடம் ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படி கேட்பதாகத் தொடங்கி, அவர் திருவடிகளைப் பழுக்க ஸேவித்து ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்டுணர்ந்தார். இப்படி திருவாய்மொழியில் உண்டான அபிநிவேஸமடியாக ஆழ்வாரைத் திருவடி தொழவேணும் என்ற அபிநிவேஸம் கனக்க, அப்போது ஆழ்வார் திருவிதாங்கூர் ராஜ்யத்தில் திருக்கணம்பி என்னும் படைவீட்டிலே எழுந்தருளியிருந்தபடியால் அங்குச்சென்று, ஸேவித்து க்ருதார்த்தரானார். மீண்டும் ஆழ்வாரைத்திருநகரியிலே எழுந்தருளப்பண்ணுவித்து குருகூர்ச் சடகோபன் என்னும்படி குடிபுகுத்த விருப்பம்பெற்று, ஊரையும் கோவிலையும் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணி, ஆழ்வாரைத் திருநகரியில் ப்ரதிஷ்டை பண்ணுவித்து அவர் திருவடிகளிலே ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

பிறகு, லோகாசார்யர் முன்னர் நியமித்திருந்தபடி விளாஞ்சோலைப் பிள்ளையிடம் சேமவைப்பாயிருந்த அர்த்தங்களைக் கேட்டறிவதற்காகக் திருவநந்தபுரம் சென்று, பிள்ளையை ஸேவித்திருக்க, அவரும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதலாகத் தாம் லோகாசார்யரிடம் பெற்ற எல்லா ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் இவருக்கு உகந்து உபதேஸித்தருளினார். விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை குலந்தாங்கு சாதிகளில் பிறந்தவரல்லர். திருவநந்தபுரத்தில் ஒரு சோலையில் நித்யவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்த இவர் ஒருநாள் கோவிலில் புகுந்து பெருமாள் திருவடிகளுக்கருகில் நிற்பதை அர்ச்சகரான நம்பிமார் கண்டு, உடனே ஸந்நிதியைத்

திருக்காப்பிட்டுக்கொண்டு கோவிலுக்கு வெளியே வந்து நிற்க, அப்போது பிள்ளையின் ஸீஷ்யர்கள் “விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடி சார்ந்தார்” என்று நூற்றந்தாதி இயலுடன் பெருமானுடைய திருமலை பரிவட்டங் களுக்காக வந்து நிற்கக்கண்டு, தாம்கண்ட பிள்ளையின் ஆஸ்சர்யமான ப்ரபாவத்தை வெளிப்படுத்தினார். திருமலையாழ்வாரும் பிள்ளை திருநாடலங்கரித்ததை யறிந்து ஸீஷ்யபுத்ரர்கள் செய்யும் க்ருத்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் காட்டப்பட்ட சரமபர்வநிஷ்டை அநுஷ்டானமாகும்படிப் பண்ணியருளினார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஆழ்வார்திருநகரியில் நித்யவாஸமாக தர்ஸநப்ரவர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு ஆழ்வார் கைங்கர்யங்களையும் ஆராய்ந்து கொண்டு, தமக்குப்பின் இந்த தர்ஸநத்துக்கு ப்ரவர்த்தகராக ஆவாரார் என்று விசாரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தநாளிலே, அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வந்து, திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்க, அவரை ‘ஆமுதல்வன் இவன்’ என்று தர்ஸநப்ரவர்த்தகரம்படி ஆஸீர்வதித்துத் தம்மிடமுள்ள ஸகலார்த்தங்களையும் அவருக்கு ப்ரஸாதித்தருளினார். அப்போது பிள்ளைக்கு ஆழ்வாரிடமிருந்த ப்ராவண்யம் அவரடி பணிந்துய்ந்த எம்பெருமானாரளவும் நெடுகிக் செல்ல, திருநகரியில் உடையவருக்குத் தனிக்கோயில் நிர்மாணம் பண்ணி, அதைச் சுற்றிலும் ராமாநுஜசதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் வீதியையமைத்து, அதில் ராமாநுஜனைத் தொழும் பெரியோரையும் குடிபுகுத்தி, அனைத்தையும் நாயனாரதீனமாக்கியருளினார். நாயனாரும் ஆசார்யன் தமக்கு ப்ராப்யமாகக் காட்டிக் கொடுத்த உடையவர் திருவடிகளிலே மிகவும் ப்ராவண்யமுடையராய் தம்ப்ரேமைக்கநுகுணமாக யதிராஜவிம்ஸதி என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும் விண்ணப்பம்செய்து “ராமாநுஜார்ய கருணைவது மத்ஃகூதீஸ்தே” (யதிராஜவிம்ஸதி -14) என்கிறபடி, உடையவர் விஷயத்தில் “மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்” (ஆர்த்தி-55) என்கிற நிலையில் உடையவர் க்ருபையே உத்தாரகம் என்ற திடமான அத்யவஸாயத்துடன், ஆசார்யரான ஸ்ரீஸைலேஸரும் தம்மை யதீந்த்ரப்ரவணர் என்று கொண்டாடும் படி வாழ்ந்திருந்தார்.

ஆழ்வாரிடத்திலும் அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாய்மொழியிடத்திலும் உள்ள ப்ராவண்யமே ஆசார்யரான ஸ்ரீஸைலேஸருக்கு நிருபகமானூற் போல் யதீந்த்ரரான எம்பெருமானாரிடத்தில் ப்ராவண்யமே ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரரான இவருக்கும் நிருபகமாயிற்று. “உந்தனபிமானமே உத்தாரக மென்று சிந்தை தெளிந்திருக்கச் செய்த நீ அந்தோ! எதிராசா! சதிராக நின்திருத்தாள் தா” (ஆர்த்தி-56) என்று யதிராசனிடம் விண்ணப்பம் செய்வதன் மூலம், நமக்கும் எம்பெருமானார் திருவடிஸம்பந்தமடியாகத்தான் நற்கதி உண்டாகவேண்டும் என்பதைக்காட்டி, இந்த விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்து, அத்திருவடிகளே ப்ராப்யம் என்றும் காட்டிக் கொடுத்தது ஆசார்யன் பண்ணின

மஹோபகாரம் என்பதை, “மாசில் திருமலையாழ்வார் என்னை நேசத்தால் நின்றால் சேர்த்தார்” (ஆர்த்தி-12) என்று உபகாரஸ்ம்ருதி வசனமாய் அருளிச்செய்தார். இதன் விளைவு, “அவர்க்காய் எதிராசர் எம்மைக் கடுகப் பரமபதம் தன்னில் ஏற்றுவர்; என்னபயம் நமக்கே” (ஆர்த்தி-21) என்ற துணிவு. இந்த அர்த்தத்தைப் பலபடியாலும் திடப்படுத்தி நமக்கு உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றார் மாமுனிகள். மேல் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யும்படி: “எதிராசர் தம் அபிமானமென்னும் போதத்தை ஏறிப் பவமாம் புணரிதனைக்கடந்து பாதக்கரையைக் குறுகுவனே” (ஆர்த்தி 22) எதிராசரபிமானமென்னும் கப்பலில் ஏறி ஸம்ஸாரஸாகரமென்னும் பெருங்கடலைக் கடந்து, ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளான கரையை அடைவேன் என்று.

“பொலிக! பொலிக!” என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸூசிப்பித்தபடியே “அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்தவன் எதிராசமாமுனிவன்” (ஆர்த்தி 41). இந்தப் பெருமை எம்பெருமானுக்கும் கிடையாது. “அதிகாரமுண்டேல் அரங்கர் இரங்காரோ? அதிகாரமில்லாதார்க்கன்றோ எதிராசா! நீயிரங்க வேண்டுவது (ஆர்த்தி 41) என்று காட்டியுள்ளபடி ஞானாநுஷ்டானபூர்த்தி என்கிற அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கே பரமபுருஷன் க்ருபை கிட்டும். நம்போல் அதிகாரலேசமும் இல்லாதவருக்கு எம்பெருமானார் க்ருபையே தஞ்சம். ‘தேவீஸூரிசூருணஞ்ச க்டகத்வம் ந து ஸ்வத:’ என்று ஒரு ப்ரமாணவசனம் உண்டு. பெரியபிராட்டியார் தவிர, மற்றத்தேவியர்க்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும், ஆசார்யர்களுக்கும் புருஷகாரத்வம் தம்மிடையே இயல்பாக உள்ள தர்மமில்லை என்று இதற்குப் பொருள். இவர்களிடத்தில் புருஷகாரத்வம் ஸித்திப்பது பெரியபிராட்டியாரருளாலே. இவர்களெல்லாரும் அவள் பரிகரங்களன்றோ? “யச்சீலோ ஸ்வாமிநீ தச்சீலோ தூஸ:” என்னும்படி இருக்கும் எம்பெருமானார் படி. பிராட்டிபோல் இவரும் நிக்ரஹமென்பதே அறியாதவராய், தம்ஸம்பந்தம் பெற்றவரெல்லாருக்குமே அருள்புரிவர். “தவாஸ்மீதி ச யாசதே! அப்யம் தூதூமி” என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஸாதித்ததால் அவன் “ஸரணம்” என்ற சொல்லை எதிர்பார்த்து ரக்ஷிப்பவனாயினான்; பிராட்டியோ, ராக்ஷஸிகளுக்கு “புவேயம் ஸரணம் ஹி வ:” என்று தானாகவே அபயமளித்து, பின்பு திருவடி இவர்களை ஹிம்ஸிக்க இச்சித்தபோது, தடுத்துக் காப்பாற்றினான். இதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்ட நம் ஆசார்யர்கள், பெருமானாருக்கு நேரில் குறை சொல்லாமல், ஸீதாப்பிராட்டியின் ரக்ஷணக்ரமத்தினால் ராமகோஷ்டி தாழ்ந்துவிட்டது என்றனர். பிராட்டியின் படியிலேயே எம்பெருமானாருடைய ரக்ஷணக்ரமம் அமைந்தது. ஸ்வாமி ஒரு பங்குனி உத்திரத்திருநாளிலே திவ்யதம்பதிகளான சேர்த்தியில் கத்யம் விண்ணப்பித்து ப்ரார்த்தித்துப் பெற்ற வரத்தின் பலனாக அவர் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் பேறு நிஸ்சயம்

என்று அறிகிறோம். இதுபற்றியே “அரங்கர் நீ இட்டவழக்கன்றோ? சொல்லாய் எதிராசா! என்னுடைய இருவினையை இறைப்பொழுதில் மாற்றி ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்றிவிடாய் நீயே!” (ஆர்த்தி 34) என்று வேண்டுகிறார். இப்படி வேண்டிப்பெற தமக்குள்ள உரிமையை, “அரங்கர் எந்தை எதிராசர்க்கு ஈந்தவரம் சிந்தை செய்யில் நம்மதன்றோ நெஞ்சமே! நற்றூதை சொம் புதல்வர் நம்மதன்றோ தாயமுறைதான்?” (ஆர்த்தி 60) “நிருபாதிக பிதாவினுடைய ஸொத்து தாயமுறைப்படி பிள்ளையைத் தானே சேரும்? இந்த ஸொத்தை யடைய ஒரு முயற்சியும் வேண்டாமே. அரங்கன் எம் தந்தை எதிராசர்க்குக் கொடுத்தவரத்தை நினைத்தால் அவர் ஸம்பந்தமடியாக நம் பர்யந்தம் அது ஸித்திக்கும் என்பதில் ஸம்ஸயமில்லாமல் பயமற்றிரு” என்று தம் நெஞ்சைக் குறித்துச் சொல்லும் வகையில் நமக்கெல்லாம் தெளிவு பிறப்பித்தருள்கிறார்.

உபயவிபூதி ஐஸ்வர்யத்தையும் பெரியபெருமானுளாலே பெற்று உடையவராய், அத்தாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகமணிமண்டப மார்க்கதாயியாய்த் திகழும் எதிராசர் திருவடிகளிலே ப்ரவணரான மணவாளமாமுனிகள் பண்ணும் ப்ராப்யப்ரார்த்தனை மாமுனிகளின் அபிமானபூதர்களான நமக்கெல்லாருக்குமே ஆகும். மாமுனிகள் தமக்கு இப்படி யதீந்த்ரப்ராவண்யம் உண்டாகைக்கு அடியாக விண்ணப்பிக்கும் பாசுரம் “எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால் உந்தன் உறவை உணர்த்தியபின் – இந்தவுயிர்க்கெல்லாவுறவும் நீயென்றே எதிராசா! நிலலாததுண்டோ? என்நெஞ்ச” (ஆர்த்தி 58) எம்பெருமா னாரே இந்த ஆத்மாவுக்கு ஸர்வவிதபந்து என்று ஸ்வாசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளை பரமக்ருபையுடன் காட்டிக்கொடுத்தபின் அந்த அத்யவஸாயத் தில் தம்மனஸ்ஸு நிலைநிற்பதாகத் தம் நிஷ்டையை வெளியிட்டருள்கிறார்.

தம்முடைய யதிராஜப்ராவண்யத்தையும், அதற்கடியையும் இதேமுறையில் யதிராஜவிம்ஸதியிலும் அருளிச்செய்கிறார் நம் ஸ்வாமி. “ஸ்ரீமந் யதீந்த்ர ! தவதீவ்யபத்யாப்யுஜ ஸேவாம் ஸ்ரீஸைலநாத₂கருணாபரிணாமத்யுத்தாம் தாமந்வஹம் மமவிவர்த்த்ய” (யதி. விம்.19) ஆசார்யரான ஸ்ரீஸைலநா தருடைய அநுக்ரஹத்தால் பெற்ற தேவரீருடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை தேவரீரே வளர்ச்சிபெறும்படி அருளவேண்டும் – என்றும், “ரங்க்யராஜ: வஸ்யஸ்ஸத்யா புவதி தே யதிராஜ! தஸ்மாத் ஸ்வகீய ஜநபாபவிமோசநே த்வம் ஸக்த:” (யதி.விம்.17) ஸ்ரீரங்கநாதன் தேவரீருக்கு எப்போதும் வஸ்யராயிருப் பதால் தேவரீருடைய திருவடிஸம்பந்திகளுக்கெல்லாம் பாபங்களைப் போக்கியருளக் கூடியஸக்தி தேவரீரிடம் உள்ளது. ஆதலால் அடியேனுக்கு இரங்கி யருளவேணும்- என்றும் “ஸா ச த்வயைவஹி கமலாரமணேர்த்திதா யத்க்ஷமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர புவச்ச₂ரிதாநாம்” (யதி.விம்.18) ஸ்ரிய:பதி யான எம்பெருமானிடத்தில் தேவரீர் ப்ரார்த்தித்துப் பெற்ற அதுவே (அந்த வரமே) அடியோங்களுக்கெல்லாம் க்ஷமமளிப்பதாகவேண்டும் என்று

விண்ணப்பம் பண்ணி, எம்பெருமானார் க்ருபையே உத்தாரகம் என்னுமர்த்தத்தை உபதேஸித்தருளினார். ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்குத் தனித்து ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் ஒரு ஸரணுகதி பண்ணவேண்டாம். எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமே நமக்கு உத்தாரகமாய் அமைந்துள்ளது. இந்த ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸாக்ஷாதாசார்யனிடம் க்ருதஜ்ஞதை நெஞ்சில் ஸதா நடக்கவேணும் என்பவை ஆர்த்திப்ரபந்தத்திலும் யதிராஜவிம்ஸதியிலும் தேறும் உத்தமமான அர்த்தங்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாதன் ஓராண்டுகாலம் மணவாளமாமுனிகள் ஸாதிக்க, ஈடுமுப்பத்தாரூயிரப்படியுடன் திருவாய்மொழிக்கார்த்தம் கேட்டுத் தான் மாமுனிகளுக்குச் ஸிஷ்யனானபடியை லோகமெல்லாம் அறியும்படி, ஸ்வாமி விஷயமாக “ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்” என்று ப்ரஸித்தமான தனியனை ஸாதித்தது எல்லாருமறிந்ததே. ஸாக்ஷாத் ஸர்வேஸ்வரனாலேயே அருளிச் செய்யப்பட்ட இந்த மந்த்ரத்தைவிட உத்க்ருஷ்டமான மந்த்ரமே இல்லை என்றால் மிகையாகாது. ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் என்றதால் சொல்லப்பட்ட ஆசார்யாபிமானத்தின் பலனை பகவத்ப்ராப்தியாகச் சொல்லாமல் யதீந்த்ரப்ராவண்யமும் தீபக்த்யாதி குணர்ணவத்வமுமாகக் காட்டப்பட்டன இங்கு. ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் யதீந்த்ரப்ரவணராகவும் ஞானபக்தி வைராக்யங்களாகிற குணங்களுக்குக் கடலாகவும் திகழ்ந்ததற்கடி, “எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால் வந்த” என்று உணர்த்தப்பட்ட ஸ்ரீஸைலேஸக்ருபை. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் “தநவாந் ஸுகீ” என்று ஒரு வசனமுண்டு. பணக்காரனாக இருப்பவன் அதடியாக ஸுகங்களை அநுபவிக்கிறான். இவனுடைய ஸுகாநுபவம் இவன் தனவானாய் இருப்பதன் கார்யம் என்று இதற்குப்பொருள். நம் ஸ்வாமிக்குள்ள யதீந்த்ரப்ராவண்யம், ஆத்மகுணபூர்த்தி ஆகிய பெருமைகள், ஸுகாநுபவமானது ஒருவனுக்கு எப்படி தனமடியாக ஏற்படுமோ, அப்படியே இவருக்கு ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரரானதாலே உண்டானவை. ஸ்வாசார்யக்ருபையால் நாம் பெறும் யதிராஜாபிமானமே நமக்கு உத்தாரகம் என்ற மாமுனிகள் நிஷ்டையை ஆர்த்திப்ரபந்தத்திலும் யதிராஜவிம்ஸதியிலும் நமக்குக் காட்டப்படும் பரமார்த்தமாகக்கொண்டு, இந்த நிஷ்டையில் திடமான அத்யவஸாயம் நமக்கு ஏற்படும்படி ‘வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்’ என்று மாமுனிகளைச் சரணம் பற்றுவோம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.